

СРЕДНО ОБЩООБРАЗОВАТЕЛНО УЧИЛИЩЕ

“Сава Доброплодни”

град Шумен

Римския император Калигула

СЪДЪРЖАНИЕ:

1.Увод.....	стр.3
2.Титли и прякор.....	стр.4
3.Семейство.....	стр.5
4.Детство и юношество.....	стр.6
5.Бляскаво начало.....	стр.9
6.Калигула-императорът престъпник..	стр.10
7.Лудостта на Калигула.....	стр.14
8.Заклучение.....	стр.18
9.Приложение.....	стр.19
10.Библиография.....	стр.20

1.УВОД

Гай Цезар Германик (31 август 12 г. - 24 януари, 41 г.), познат още като **Гай Цезар** или **Калигула**

, е римски император. Роден е в Антиум (днешен Анцио). Управява в периода 37 г. - 41 г. Известен е със своя подчертано екстравагантен, ексцентричен и понякога жесток деспотизъм. Той е бил известен и като лудия, заради странните му действия и решения. Бил е убит през 41 г. от охранителите си.

Гай бил най-младият син на Германик и Агрипина Старата. Негов прапрадядо е Октавиан Август, Тиберий му е пращичо, а Клавдий - чичо.

2.ТИТЛИ И ПРЯКОР

Гай Цезар Калигула(12-41 г. От н.е.) имал следните титли:"Звезда на народа", "Баща на войската", "Най-благочестивий", "Превъзходний", "Най-великий", "Римски Зевс", но най-бил известен с името, с което го наричал Тиберий, "Змия на нарда" и "Фаетон на вселената", тоест безумец, който щял да подпали света! Тиберий, чичо и пастрок на Калигула, бил прав.

Името на Калигула е прякор. Така го нарекли войниците на баща му, Германик. Защото Германик го водил със себе си във всички походи още от двегодишно дете. И му обувал живописни малки ботушки – са'igula. И оттам му лепнали този прякор, Калигула, все едно – Ботушко!

3.СЕМЕЙСТВО

Калигула бил син на Германик. Германик бил племенник и осиновен син на Тиберий. Когато Тиберий отровил Германия, понеже народът го обичал, осиновил сина му, Калигула. Майка му, Агрипина, била заточена на остров, където умряла от глад. Двамата му по-големи братя, Нерон и Друз, също умрели. Тялото на Друз било намерено в една тъмница, където той късал парчета от своето легло, за да не остане гладен. Калигула имал и три сестри: Агрипина (кръстена на майка им), Друсилата и Юлия Ливила. Друсилата се превърнала в голяма страст за Калигула. Той решил да се ожени за нея и заявил, че ще я направи наследница на богатството и на трона си. И понеже баба му Антония (дъщеря на Антоний и на сестрата на Август, Октавия) - жена сериозна и нравствена, му проявила остри забележки заради поведението и решението му, Калигула и заповядал да изпие отрова. За негово нещастие любимката му Друсилата умряла. Тогава заповядал всеобщ траур в цялата империя. Налагал смъртно наказание на всички, които се смеели, ходели на баня или се хранели с цялото си семейство на масата, а не всеки поотделно! А самият той оставил косите си да растат и си пуснал брада и оттогава нататък, когато при официални церемонии трябвало да положи клетва, заклевал се в името на Друсилата. Карал другите две, Агрипина и Ливила, да блудствуват пред него с любовниците си. Но накрая взел, че ги пратил и двете на заточение. Агрипина се омъжила за Гней Домиций Ахенобарб (Червенобард). От него родила прословутия Нерон. Но веднъж открила, че мъжът ѝ имал протиестествени връзки със сестра си, Домиция Лепида, каквито, ако се доверим на Светоний, и тя самата, Агрипина, имала по-късно със сина си, и каквито, ако вярваме на самия Калигула, имала майка му Юлия с баща си Август; Калигула дори твърдял, че е син на Август.

4. ДЕТСТВО И ЮНОШЕСТВО

Животът на Гай започнал обещаващо. Родителите му били много известни. Баща му Германик бил един от най-обичаните генерали в Рим. Той бил осиновен от Август, като това го свързало силно с юлианската династия. Агрипина Старата била правнучка на Август и образец за подражание за жените в Рим. Гай станал талисман на бащината си армия. Войниците се развличали когато Агрипина обличала Гай в малки войнишки дрехи. През 14 г., когато кончината на император Август станала обществено достояние, войниците от лагера на Германик за малко щели да вдигнат бунт, противопоставяйки се на възкачването на Тиберий на императорския престол, тъй като искали Германик да стане император. Германик изпратил Агрипина и Калигула далеч от бурята, която била на път да се разрази, и се опитал да усмири хората си. Скоро напрежението стихнало, защото те се бояли, че техния талисман, Калигула, може да не се появи повече.

Обещали да се държат благоприлично, стига Калигула да се завърне. Германик наредил Агрипина и Калигула да бъдат доведени обратно.

Тиберий, новият император, осиновил Германик. Но Тиберий не бил привързан към Германик, вероятно заради неговата голяма популярност. Германик умрял на 10 октомври 19 г. Взаимоотношенията между Тиберий и Агрипина не се подобрили и Калигула, заедно със своите сестри, отишъл да живее при своята прапрабаба, Ливия (вдовица на Август и майка на Тиберий). Когато тя умряла през 27 г., Калигула и сестрите му се преместили при прабаба си Антония. Домът на Антония е бил посещаван от много източни монарси. Тя е била приятелка с роднините на Ирод Велики. При нея Калигула се запознава и се сприятелява с тримата синове на Антония Трифена и Котис от Тракия: Реметалк III (последен цар на сапейската династия), Котис IV (става цар на Армения) и Полемон II (става цар на Понт 38 - 64).

Майка му Агрипина и прабаба му не отделяли достатъчно внимание на младия Калигула и се понесла мълва, че Калигула се кръвосмешава със своите сестри.

Животът на Калигула бил постоянно в опасност. Сеян, префектът на преторианската гвардия, държал властта в своите ръце, като правел всичко, което било по силите му, за да спечели власт над Тиберий. Скандални обвинения в измяна се носели около хората, които били най-близо до императора, включително повечето от членовете на семейството на Калигула. Майка му, Агрипина, била заточена на остров, където умряла от глад. Двамата му по-големи братя, Нерон и Друз, също умрели. Тялото на Друз било намерено в една тъмница, където той късал парчета от своето легло, за да не остане гладен. Сеян кроял планове за Калигула, но бил свален и убит, тъй като Антония дала информация за него на Тиберий.

По това време Калигула се радвал на благоразположението на Тиберий. Той бил поканен да отиде на остров Капри, където заедно с Тиберий прекарвали своето време в една от многото вили на острова. Носели се слухове за извращенията, които ставали на о-в Капри. Тиберий вече нямал хора около себе си, които да му казват как да се държи, така че се чувствал свободен да участва в каквито си пожелае извратености. Трудно е да се каже дали това е така. Рядко била казвана истината за непопулярни императори като Тиберий и Калигула, и изворите от това време съдържали много слухове.

Трудно е да се каже и какво е правил Калигула на о-в Капри. Той е бил много раболепен

по отношение на Тиберий. Държал се учудващо внимателно към човека, избил цялото му семейство. Историите, че посред нощ причинявал страдание на робите си и гледал весел кървави гладиаторски сблъсъци, били много популярни сред народа. През 33 г. Тиберий дал на Калигула титлата "Почетен квестор".

5.БЛЯСКАВО НАЧАЛО

Тиберий умрял на 16 март 37 г. Някои казват, че охранителят на Калигула, Макрон, го задушил с възглавница. Калигула не бил единственият наследник. Тиберий имал правнук, Тиберий Гемел, който бил сънаследник на Калигула. Гемел не представлявал никаква пречка за Калигула, и той го убил скоро след като станал император.

Първите няколко месеца от управлението на Калигула били много успешни. Той правил масови дарения на преторианците и най-бедните римски граждани; унищожил документите на Тиберий относно измяната; обявил, че процесите за измяна са вече минало; повикал обратно изгнаниците; и помогнал на онези, които били ограбени от императорската данъчна система. Калигула бил обичан от много хора заради факта, че бил любимият на народа син на Германик; младият талисман, когото всички помнели. Освен това, бил потомък на Август, и следователно имал родствена връзка с Юлий Цезар. Той бил и праправнукът на Марк Антоний.

6.Калигула-императорът престъпник

Царувал, за щастие на човечеството, само четири години, от 37 до 41. И за тези четири години извършил толкова много и такива зверски злодеяния, че човек се пита колко по-ужасни и по-многобройни би могъл да стори, ако царувал четиридесет и четири години, сиреч колкото царувал основателят на династията, Август.Калигула съумял да обезвреди всички засади и интриги срещу него от страна на царедворците в Капри. И

бил толкова бдителен и в постоянна готовност за всяка евентуалност, че успял, когато Тиберий вече берял душа, да се промъкне в стаята му и да му извади пръстена от ръката, сиреч печата му, символ на върховната власт. Разправят, че Тиберий се помъчил да се противопостави на синчето си и да не му позволи да измъкне пръстена. А синчето му, за да се отърве час по-скоро от него, го удушило с възглавниците или с ръце. През първите седем месеца от царуването си вършел това, което вършели на времето и Август, и Тиберий — правел се на преобразовател на нравите, учител по добродетелност, възстановител на законността, незлопамен помиритель на поданиците с императора им. Изгорил архивата по делото на майка си Агрипина и на двамата си братя, Друс и Нерон, убити от Тиберий, за да покаже, че няма намерение да си отмъщава и че туря пепел на миналото! Върнал в Рим всички интернирани и издал закон за всеобща амнистия за политическите престъпления. След това организиран великолепни празненства — гладиаторски борби, борба с диви зверове, театрални представления — и дал богати угощения на народа. Раздал на всеки римски гражданин на два пъти по 300 сестерции, а също така и цели кошници, пълни с месо, хляб и... бутилки с вино. Довършил и построил голям брой обществени сгради. Как да не го заобича народът и как да не го приеме като свой избавител? Светоний в своята история за Калигула казва: „Досега говорих за един управник; а оттук нататък ще говоря за едно чудовище.“ Така започва разказа си за престъпленията на Калигула. Газел бос сред купищата от златни монети и само тогава чувствувал, че е щастлив и силен! Историкът отбелязва по какъв начин трупал златото. Чрез ограбването на провинциите, чрез конфискация на имуществата на богатите и чрез принуждаване на гражданите да го обявяват в завещанията си за свой пълен наследник. Но пак не се насищал на злато. Наложил тежки данъци върху всичките видове храни. Народът гладувал, а той се тъпчел. Вземал 1/40 от сумите, за които се водели дела в съдилищата. Вземал — слушайте — 1/8 от това, което ежедневно изкарвали... хамалите! И вземал дори, и то всеки ден, и от всяка проститутка — а такива имало с хиляди в Рим — стойността на една визита! Но най-невероятното от всичко е следното: в самия си дворец открил един „образцов“ публичен дом. Като „питомци“ в него се приемали само свободни римлянки и младежи от аристокрацията. И изпращал роби глашатаи по градските площади да канят паралиите старци и богаташките синчета да посетят „заведението“ на императора! Споменахме вече за жестокостта на Калигула. И действително, той бил толкова кръвожаден, че често се оплаквал, заедно „първият народ в света“, римският, няма само една-единствена глава, за да му я отсече на един път, а не да си губи времето и да реже глави на отделни партиди! При това съжалявал не само заради злото, което не можел да стори лично, но се сърдел и на съдбата, заедно не праша някое голямо бедствие, та да поразреди населението на Рим — пожар, мор или някакъв катаклизъм. Убил пастрока си Тиберий, тъста си Силан, внука на императора Тиберий, Гемел, за да не му отнеме трона. Убил баба си Антония и изпратил на заточение двете си сестри Агрипина и Ливила. Колел сенатори и управници за най-дребни неща. Хранел зверовете на амфитеатъра с труповете на убитите жертви. Но скоро открил, че не е правилно първо да ги убива, а след това да ги хвърля на зверовете. И издал заповед всички осъдени на смърт да се хвърлят направо на зверовете, за да бъдат разкъсани живи, а той да гледа и да се наслаждава. атварял много видни граждани в ниски килии, в които те не можели да се изправят и били принудени да лазят на четири крака. Белязвал ги по челото с нажежен до бяло печат, като робите. И когато му скимнело,

хвърлял ги на зверовете. Такова наказание можело да се налага само на робите. Веднъж хвърлил на зверовете един член от най-висшето съсловие на Рим — съсловието на конниците. И понеже нещастникът викнал долу от арената, че не бил виновен в нищо, Калигула дал заповед да го доведат пред него и да му изтръгнат езика, за да се научи да не протестира. И след това отново го хвърлил на зверовете. Калигула живеел в невиджан разкош. Ала за безумните му разходи му били нужни несметни суми. И събирал колкото се може повече, като налагал все нови и нови данъци, конфискувал имуществата на богатите и принуждавал почти всички граждани да го обявяват за свой наследник.

В една от стаите на двореца си натрупал толкова много злато, че събувал обувките си и газел, щастлив и опиянен, сред този Пактол.

7. Лудостта на Калигула

И Светоний продължава:

След първите седем месеца „доброта“ Калигула легнал болен. Но след оздравяването си станал същински звяр. Оттогава бил обхванат от манията да се счита за бог. Смятал, че титлите император и цар са вече много малки за него. Имало още толкова много царе в Европа, Азия и Африка! И докато дотогава императорите ставали богове едва след смъртта си, Калигула искал да стане бог още приживе и да му се кланят като на бог!

Изпратил хора в Гърция да съберат всички най-хубави статуи на богове, от най-прочутите ваятели, но не защото обичал изкуството, а за да им отчупи главите и да залепи на тяхно място собствената си глава! Сред тези нещастни статуи попаднал и шедьовърът на Фидий — Зевс Олимпийски! Но някои историци твърдят, че макар и да искал да вземе и тази статуя на Фидий, накрая не я взел.

В Рим си изградил свой собствен храм и поставил в него собствената си статуя, цялата

от злато. Назначил жреци на себе си, сиреч на собственото си божество и почти всички аристократи в Рим тичали един през друг първи да имат честта да бъдат приети в колегията на жреците на бога Калигула. А той имал обичай да седи на трона, между двете си сестри любовници и да приема обожанието и поклонението на народа в амфитеатъра.

Мегаломанията му била толкова голяма, че през летните нощи отварял прозорците си и правел знаци на луната да слезе от небето... за да спи с него в леглото му! А през деня подхващал разговори със Зевс. Говорел му скришом, карал му се и го заплашвал!

— Ще те изпъдя, ще те върна обратно в Гърция, там, отдето те доведох! — викал му той.

Но скоро се смилявал и... прощавал на Зевс.

— Няма нищо — казвал му той. — Ще се... научиш!

И така Зевс се чувствувал много задължен на... покровителя си и го канел на гости в дома си!

„Домът“ на Зевс бил храмът на Капитола. И затова Калигула построил една галерия, която започвала от Палатинския хълм и стигала чак до Капитолийския хълм. По тази галерия двамата велики богове си ходели на гости един на друг и въобще дружели. От всички римски императори Калигула бил най-свирепият, но и най-слабият; най-жестокият, но и най-страхливият; най-сребролюбивият, но и най-разточителният. Бил, с други думи, човек на крайните противоречия и най-вече способен да мрази и да обича със страстта на безумец и живите, и мъртвите.

Ето как изглеждал физически: имал едро тяло и бил висок, но краката и вратът му били тънки. Имал блед цвят на лицето и очите му били хлътнали в орбитите. Слепоочията му също били вдлъбнати. Очите му били винаги широко отворени. Тези очи не трепвали никога, както не трепват очите на рибите. Сякаш нямал клепачи.

Челото му било „високо и застрашително“, казва Светоний, а главата му плешива.

Този портрет веднага разкрива един умопобъркан и опасен човек. А и самият Калигула се стремил да си придаде още по-страшна външност. Стоял пред огледалото и пробвал различни гримаси, за да избере най-отвратителните. Епилептик от дете, бивал обхващан понякога от такава слабост, че не можел нито да се мръдне, нито дори да се държи на крака. Но най-много го измъчвало безсънието. Успявал да спи едва по три часа на денонощие. И дори този му кратък сън бил неспокоен и често прекъсван. Цяла нощ обикалял из двореца си като привидение и чакал да се зазори!

„Трябва да отдадем на помрачения му разум прекаленото доверие и прекалената обич, които проявявал“ — казва Светоний.

„Този човек, който презирал боговете, щом виждал мълния и чувал гръм, започвал да трепери и се скривал под кревата си. Ако все пак за някои изражението му не било достатъчно доказателство за умопомрачението му, то облеклото му било предостатъчно, за да убеди и най-скептичния наблюдател. Появявал се пред хората облечен в копринени рокли, накичен с женски украшения, с гривни, по котурни (високи театрални обувки) и с изкуствена златна брада, а в ръка държал или мълнията на Зевс, или тризъбеца на Посейдон, или кадуцея на Хермес!

Но често пъти се обличал и като... Афродита! Също така често пъти обличал бойните доспехи на Александър Велики, които задигнал от гроба му в Александрия!

Обичал извънредно много театъра, музиката, танците и конните надбягвания. Тази негова любов към актьорите, музикантите, танцьорите и конете надхвърляла всякаква нормална мярка. Прегръщал и целувал пред всички пантомимика Мненестър, както прегръщал и целувал и сестрите си. На «жокея» Китик подарил, докато гуляел и пиел заедно с други като него, два милиона сестерции!

Имал един кон, на който дал името Incitatus — Бързий. Построил му конюшня от мрамор, ясли от слонова кост, седло от порфир и му слагал гердан от перли. Създал му цял

«двор» с многоброен персонал. Давал банкети в чест на коня и искал да го провъзгласи за консул.

8. Заключение

Младият император и „модерната“ аристократична младеж не представлявали пречка за естественото развитие на обществото и държавата. Били са просто авангард на това развитие към по-лошото. Те били бъдещето на империята. И действително, безнравствеността и безчестието в тази световна империя ще продължават да нарастват. И ще продължават да плащат строшеното от тази побъркана империя и това смахнато общество народите на Европа и Азия, и най-вече народите на Италия.

„Римският Зевс“, „Вторият основател на Рим“ — първият е бил Ромул — опозорил не само държавата, но и семейството си.

Кръвосмешението в Рим в епохата на императорите не било всъщност нещо рядко. Това било мода, взаймствувана от египетските Птоломеи, които на свой ред я възприели от фараоните.

9. Приложение

**Римски
Юлиево-Клавдиева династия**

императорски династии

Август

Деца

Собствено - Юлия Старша

Осиновени - Гай Цезар, Луций Цезар, Постумус Агрипа, Тиберий

Тиберий

Деца

Собствено - Юлий Цезар Друз

Осиновен - Германик

Калигула

Деца

Собствено - Юлия Друзила

Осиновен - Тиберий Гемел

Клавдий

Деца

Собствени - Клавди Антония, Клавдия Октавия, Британик

Осиновен - Нерон

Нерон

Деца

Собствено - Клавдия Августа

□□□

10. Библиография

[www](http://www.wikipedia.org) .wikipedia.org

[www](http://www.chitanka.info) .chitanka.info

“Диктаторите”- Костас Варналис